

'Hij zal het hart van de vaders terugbrengen tot de kinderen en het hart van de kinderen tot hun vaders'.

Maleachi 3:6

Beste jonge bidder,

Je vraag is mij uit het hart gegrepen: 'Hoe bereik ik mijn ongelovige ouders en hoe ga ik met hen om'. Veel van jouw ervaringen herken ik als onze eigen ervaringen, nadat mijn vrouw en ik tot bekering en geloof waren gekomen. Door middel van deze brief wil ik je bemoedigen met voorbeelden uit de Bijbel en door persoonlijke ervaringen.

Geloofwaardig getuigen

Je schreef o.a. het volgende: 'Mijn ouders zijn christelijk, gaan tweemaal per zondag naar de kerk, lezen aan tafel uit de Bijbel etc., maar ze hebben geen vrede met God. Naar hun beleving doen zij er alles aan om bekeerd te worden'. Hoewel je ouders godsdienstig zijn, is het niet zichtbaar in hun leven dat zij de Heere liefhebben en dienen. Wanneer zij over het geloof spreken, hoor je steeds uitspraken als: 'Een mens kan zich niet bekeren, dit is het werk van God. En als je niet uitverkoren bent, kun je niet bekeerd worden; en als je uitverkoren bent, kom je er wel'. Zij wachten op een bovennatuurlijke ervaring, een bijzondere stem van God. Maar dat Hij al vele malen tot hen heeft gesproken door Zijn Woord, hebben zij niet echt gehoord en geloofd. Ze zijn niet gehoorzaam geweest aan het Woord, waarin Hij zegt: Bekeer u! Ze hebben niet echt oog voor de liefde van God, Die niet wil dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen en tot kennis van de waarheid komen (2 Petr. 3:9; 1 Tim. 2:4).

Mogelijk ligt er een geestelijke bedekking op het hart van je ouders, doordat zij zich elke zondag weer plaatsen onder de wet en onder de vloek van de wet (2 Kor. 3:14-18). Daarbij komt dat er in de prediking vaak nadruk op de uitverkiezing wordt gelegd, terwijl de verantwoordelijkheid van de mens nauwelijks wordt genoemd. Hoewel er over de HEERE wordt gesproken, wordt de Naam van de Heere Jezus niet of nauwelijks genoemd. Wekelijks hoort men hoe men in Adam in de zonde is gevallen, maar er wordt niet gezegd hoe iemand persoonlijk uit de macht van de zonde en de satan kan worden verlost; en hoe God zondaars rechtvaardigt door het geloof in Christus, Die stierf aan het kruis en het oordeel over de zonden heeft gedragen van allen die hun zonden belijden, berouw tonen en hun leven aan Hem toevertrouwen (Joh. 3:12-21). Men predikt een halve waarheid, wat bij velen tot innerlijke verharding leidt. Nu jij door genade gelooft dat de Heere je zonden heeft vergeven en hierover met je ouders spreekt, vindt je bij hen geen gehoor. Je verwacht dankbaarheid, maar wordt afgewezen; en dit doet pijn!

Helaas is er sinds de tijd dat de Heere Jezus op aarde leefde, niet veel veranderd. Lees maar wat Hij vertelde: *'Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden'* (Matt. 10:34-39).

Nu jij een kind van God bent geworden, is er gebeurd wat de Heere al heeft gezegd. Er is in je familie verdeeldheid gekomen, een kloof die jij niet wilt. Deze is ontstaan, doordat jij nu aan Zijn kant staat en niet meer aan de kant van hen die in de macht van de tegenstander zijn. Zij zijn (nog) niet veranderd, maar jij bent veranderd doordat Gods Geest nu in je hart woont. Je ervaart hierdoor wat 'het kruis dragen', betekent. Het is delen in de afwijzing en de vernedering die Zijn deel was, toen Hij op aarde leefde. Jij mag nu voelen wat Hij voelde en ondervond. Hij was als een eenzame mus op het dak (Ps. 102:7-8). Ook Zijn familieleden geloofden niet in Hem en zij begrepen Hem niet (Joh. 7:6). Hoewel je nu voor je gevoel alleen staat en dingen bent kwijtgeraakt, mogelijk zelfs familiebanden, bedenk dan dat de navolging van de Heere Jezus je dingen kost, maar dat je er ook veel voor terugkrijgt. Namelijk het eeuwige leven, en naar Zijn belofte ook vele broeders en zusters (Luk. 18:28-30).

De vreugde van het nieuwe leven dat jij nu bezit, zou je wel met iedereen willen delen; zeker met je familie. De geloofszekerheid zou je iedereen willen geven. Het is echter niet zoals met een brief die je in de brievenbus stopt, en daarmee een boodschap afgeeft. Op die manier kun je het *hart* van de ander niet bereiken. Ezechiël had de opdracht van God gekregen om het volk te waarschuwen. Als hij dit niet deed, dan zou Hij het bloed van zijn ziel eisen (Ezech. 33:7-11). Hoewel God ons niet precies dezelfde taak geeft, hebben wij toch ook een grote verantwoordelijkheid naar onszelf toe en tegenover anderen. Iemand zei eens: 'De eerste ziel die aan je is toevertrouwd, is je eigen ziel. De tweede ziel die aan je is toevertrouwd – als je getrouwd bent –, is de ziel van je vrouw. Vervolgens de ziel van je kinderen. Als je nog geen gezin hebt, dan volgt op de tweede plaats de ziel van je ouders en eventuele broers en zussen, en van vrienden en collega's. Als je evenals Paulus, God hebt leren kennen door de Heere Jezus, is er vrees – dat wil zeggen: heilig en diep ontzag – voor de Heere in je hart en wil je de mensen bewegen tot het geloof. Daarbij dringt de liefde tot Christus ons (2 Kor. 5:7, 14, 20). De manier waarop je dit doet, is ook belangrijk. Daarom schreef Salomo: '*Wie zielen vangt is wijs*' (Spr. 11:30). '*Wees daarom eerlijk en oprecht als de duiven*' (Matt. 10:16).

Voorbeelden uit de Bijbel

Hoe het leven van velen radicaal is veranderd door een ontmoeting met de Heere Jezus, vinden we ook in het Nieuwe Testament. Hun opdracht en reactie daarna was verschillend. Ze gingen er thuis over spreken en hadden een groot verlangen om spontaan dit nieuwe leven met anderen te delen. Hiervan kunnen wij veel leren. Ik verwijs dan ook naar onderstaande voorbeelden uit de Bijbel. Verder wil ik je bemoedigen met persoonlijke gebedsverhoringen en wijzen op de kracht van het gebed.

Nadat de Samaritaanse vrouw tot geloof was gekomen, wist ze niet hoe snel zij dit aan haar plaatsgenoten moest vertellen. Door haar getuigenis werden ook anderen ertoe bewogen Hem te ontmoeten. Nadat die mensen zelf een ontmoeting met de Heere Jezus hadden gehad, geloofden zij niet alleen haar getuigenis, maar ook vanwege wat zij van Hemzelf hadden gehoord. Zij erkenden dat Hij de Heiland van de wereld was (Joh. 4: 39-42). Om anderen tot Christus te leiden, is het belangrijk dat je geloofwaardig overkomt – door je getuigenis, je gedrag en door je woorden. Je gedrag bepaalt of je echt geloofwaardig bent; denk aan Lot (Gen. 19:14).

Een ander voorbeeld is de bezetene in Gadara. Na zijn genezing kreeg hij opdracht: '*Ga naar huis en bericht hun alles wat de Heere bij je gedaan heeft*'. Overal verkondigde hij *alles* wat Jezus voor hem had gedaan. De omgeving verbaasde zich over de grote verandering in zijn leven (Mark. 5:17-20). De ervaring dat je getuigenis zonder meer wordt geloofd, zoals in de geschiedenis van de Samaritaanse vrouw en de man die bezeten was, wil iedere jonge gelovige ook graag meemaken. Wanneer je vertelt dat de Heere Jezus jouw Heiland is, Degene die werkelijk je dorst kan lessen en die je heeft

gered uit de macht van de boze, Degene die je vrede met God heeft geschonken. Helaas werkt het niet altijd zo. Je kent het gezegde mogelijk wel: Heidenen bekeren is het werk van christenen, maar christenen bekeren is een heidens werk!

Hoewel de bekering het werk is van de Heilige Geest, gebruikt God toch mensen om het Woord te zaaien. Hij gebruikt hiervoor geen engelen, maar verlore zondaars; verlore zondaars spreken immers uit ervaring. Uit de bovenstaande verhalen kunnen we leren dat de verandering in ons leven *zichtbaar* moet zijn. Het is belangrijk om met dankbaarheid, liefde en enthousiasme alles te vertellen wat God aan onze ziel heeft gedaan. Vertel dat je door de Heere Jezus bent bevrijd uit de macht van de zonde, de satan en de dood. Wanneer anderen dit zien, kan God het gebruiken, zodat hun houding naar Hem toe verandert. Je kunt lid zijn van de bond tegen het vloeken, of zeggen: 'Spreek vrijmoedig over God, maar misbruik Zijn naam niet'. Maar met die houding dat je ergens tegen bent, bereik je niets. Laat daarom een positief geluid horen, dan bereik je mensen.

Nadat de dove en stomme man door de Heere Jezus was genezen, kreeg hij de opdracht hierover te zwijgen. Maar hij had geen *dovemensoren* meer. Nu God alles had wel gemaakt, kon hij van Zijn goedheid niet zwijgen. Vanwege zijn handicap had hij God niet kunnen bidden om genade, en Hem niet kunnen prijzen voor Zijn zegeningen (Mark. 7:32-37). Wanneer je tot geloof komt, dan wil je aan iedereen je verhaal vertellen, of je een luisterend oor krijgt of niet.

Het volgende voorbeeld is ook heel herkenbaar. Het gaat over een vader die niet met zijn zoon kon praten, en een zoon die niet met zijn vader kon praten. Hoewel beiden een probleem hadden, sprak de vader dit uit en nam hij het initiatief om hulp te zoeken. Omstanders hadden wel medelijden met hun situatie, maar niemand kon helpen. Ten einde raad bracht de vader zijn zoon naar de Heere Jezus en vroeg Hem: '*Als U iets kunt, help ons!*' (Mark. 9:14-29). Hoeveel jongeren kunnen vandaag niet meer met hun ouders spreken, en hoeveel ouders hebben geen contact meer met hun kinderen. Het is niet alleen de generatiekloof, maar men leeft in twee totaal verschillende werelden. Soms kunnen anderen helpen bij relatieproblemen en iets betekenen. Maar beter is naar Hem toe te gaan. Hij kan niet *iets*, maar Hij kan *alles* goed maken in de relatie met elkaar en in de relatie met God.

Normaal gesproken brengen ouders hun kinderen bij de Heere (Mark. 10:13-16). Als jij niet samen met je ouders jullie nood aan de Heere kunt voorleggen, breng dan je ouders in het gebed bij Hem. Doe dat in geloof! Hoe klein ons geloof ook is, Hij kan en zal helpen. In het laatste boek van het Oude Testament lezen we dat Hij het hart van de vaders tot de kinderen zal terugbrengen, en het hart van de kinderen tot de vaders (Mal. 4:6; vgl. Luk. 1:17). In het verleden gebruikte God o.a. de profeten Elia en Johannes de Doper. Bid dat de Heere jou ook voor een profetische dienst zal gebruiken, in antwoord op je gebed.

De tijd waarin de profeet Maleachi leefde, kun je vergelijken met onze tijd. Er was veel godsdienstigheid, maar het was vaak uiterlijk vertoon en geen zaak van het hart. Men kende de godsdienstige plichten, men bracht offers in de tempel. Vandaag de dag zouden we zeggen: we gaan tweemaal per zondag naar de kerk. Men probeert God gunstig te stemmen door bepaalde dingen niet te doen en andere wel te doen. Maar er is geen echte eerbied voor de Heere. Soms is er wel angst voor de dood, en dat is op zichzelf ook belangrijk. Je weet immers niet wanneer je levenseinde is aangebroken. De prediking van de mensen die zelf geen geloofzekerheid hebben, is krachteloos om anderen tot de Heere Jezus te leiden. Dit kun jij niet veranderen.

Maar wat kun je wel doen? Wees in de eerste plaats gehoorzaam aan God en Zijn Woord, handel naar het inzicht dat Hij je daardoor geeft, ook al vraagt dit offers van jou. Vraag steeds biddend wat God wil dat je doet. Nu jij Hem door genade hebt leren kennen als je hemelse Vader, en Christus als Heere en Heiland, dank God elke dag voor die zekerheid. Besef dat vanaf het moment dat je tot

geloof bent gekomen, de Heilige Geest in je is komen wonen en dat Hij je wil leiden. Zodat de mensen in jouw omgeving ook de vrucht van de Geest zien. Als je thuis bent, of bij familie, vrienden of collega's: Laat liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing je hart vullen (Rom. 14:17; Gal. 5:22). Wees een goed voorbeeld voor anderen en bid om open deuren. Doe zoals de Heere Jezus deed. Toon respect voor je ouders, ook al begrijpen ze je niet. Stel vragen, maar ga niet preken. Voed je met Gods Woord, zodat je gaat groeien (vgl. Joh. 2:40-52). De discipelen hadden de opdracht het evangelie door te geven, te beginnen bij Jeruzalem. Begin daarom ook bij jou thuis, en in je eigen leefomgeving. Evenals met de discipelen gebeurde, zul jij ook kracht ontvangen om van Hem te getuigen (Hand. 1:8).

Voorbeelden uit eigen ervaring

Ik wil ik je ook bemoedigen door persoonlijke gebedsverhoringen met je te delen. Gebeden die soms na jaren werden verhoord. Als kind ben ik opgegroeid in een reformatorisch gezin. Toen ik een baby was, hebben mijn ouders in de kerk beloofd dat zij de kinderen christelijk zouden opvoeden in de leer die daar geleerd werd. Ze leerden mij dingen die niet mochten, en dingen die ik moest doen. Dat was immers hun plicht. Mijn ouders waren trouwe kerkgangers, en er werd uit de Bijbel gelezen na de maaltijd. Maar er werd nooit met elkaar en met de kinderen gesproken over Gods Woord, en het persoonlijk geloof. Ook werd er niet hardop, of persoonlijk voor of met de kinderen gebeden. Ik neem hun dit niet kwalijk, want hoewel zij godsdienstig waren, kenden zij de Heere Jezus nog niet. Hoewel mijn geweten in de kindertijd sprak, luisterde ik niet ernaar en ging ik ook mijn eigen weg, met uiterlijke godsdienstigheid als het mij uitkwam. Toch hunkerde ik naar vrede met God en zekerheid voor mijn ziel.

Toen we enkele jaren getrouwd waren, moest ik plotseling worden opgenomen in het ziekenhuis voor een operatie. Ik was heel bang dat het mogelijk zou misgaan. Als kind had ik geloofd dat wanneer ik zou roepen tot God, Hij zou horen; en wanneer ik zou kloppen, Hij zou opendoen. In mijn angst zei ik dit tegen mijn schoonvader. Ik kreeg als antwoord: Ja jongen, dat staat er wel, maar we zijn biddeloze bidders en dankeloze dankers. In mijn nood heb ik kort voor de operatie tot de Heere geroepen. Hij verhoorde mijn gebed, doordat ik korte tijd later met een evangelist in contact kwam die mij het evangelie heeft uitgelegd. Na twee jaar ontvingen mijn vrouw en ik de zekerheid van het geloof.

Een van de mooiste dingen in ons leven waren de momenten dat onze kinderen tot geloof kwamen. Vóór hun geboorte al, ook in de tijd dat we onbekeerd waren, hadden we hiervoor gebeden. Na onze bekering hebben wij gebeden dat zij God zouden gaan dienen en spraken wij met hen hierover. Toen wij echter tot geloof kwamen, toonden onze ouders geen blijdschap. Ze maakten zich juist ongerust. We gingen niet meer naar dezelfde kerk, maar in hun ogen naar een sekte. Door het bezoeken van Bijbelstudies en het lezen van de Bijbel, ontdekten we mooie dingen over het leven met Hem en over onze toekomst. Als onze ouders op bezoek waren en ik voor de maaltijd bad, misten zij iets. Ik bad niet meer de woorden: HEERE, bekeer ons. Maar ik dankte zelfs hiervoor. Nee, zo gemakkelijk gaat het niet, meenden zij. Ze waren bang dat wij niet meer tot bekering zouden komen, met zo'n historisch geloof. Toen enkele jaren later een zwager en een schoonzus tot bekering en geloof kwamen, werden we zelfs als 'gevaarlijk' beschouwd.

Intussen bleven we elke dag voor de familieleden bidden. Regelmatig werden we fel aangevallen. Maar we kregen van de Heere steeds weer de bevestiging: *'Zij zullen wel tegen u strijden, maar u niet aankunnen, want Ik ben met u, om u te verlossen en te redden, spreekt de HEERE'* (Jer. 15:20). Geleidelijk werden we toch geaccepteerd. Door allerlei omstandigheden kwam het niet of nauwelijks tot een persoonlijk gesprek met mijn ouders. Toen mijn moeder een oogoperatie moest ondergaan

en mijn vader ernstige hartproblemen kreeg, besloot ik in een brief aan mijn ouders het evangelie nader uit te leggen. Ik heb toen geschreven over het oog van de mensen en het oog van God, en over het hart van de mensen en het hart van God. Hoewel zij het niet lieten blijken, merkte ik dat dit hen had geraakt. Anderzijds was hun reactie: Wat denkt hij wel! Voor veel ouders is het moeilijk om iets van hun kinderen aan te nemen, ook wat geloofszaken betreft.

Ongeveer tien jaar nadat wij tot geloof waren gekomen, kreeg ik het bericht dat mijn vader met ernstige hartklachten in het ziekenhuis was opgenomen. Onderweg naar het ziekenhuis heb ik de auto geparkeerd en gebeden: 'Heere, wat kan ik doen en wat wilt U dat ik doe om het hart van mijn vader te bereiken'. Ik kreeg hierover duidelijkheid, namelijk de volgende opdracht: 'Stel je heel klein en kwetsbaar op'. Hoewel er geen ernstige dingen tussen mij en mijn vader stonden, wist ik wat mij te doen stond. In het gesprek op de intensive care vroeg ik: Pa, wilt u mij de dingen vergeven waarmee ik u verdriet heb aangedaan? Hij werd heel ontroerd en antwoordde: Natuurlijk, we doen allemaal verkeerde dingen.

Door mijn vraag en door mijn houding bewerkte de Heere een kettingreactie. De volgende morgen was mijn moeder bij hem op bezoek, en vroeg hij haar om vergeving voor de dingen die hij niet goed had gedaan! Kort erna kwam de predikant. Aan hem vroeg hij: 'Wilt u in het kerkblad schrijven dat ik vergeving vraag aan hen die ik niet goed heb behandeld'. De laatste weken heeft mijn vader met blijdschap getuigd dat zijn ongerechtigheid was verzoend en dat hij een heerlijke toekomst tegemoet ging. Jarenlang miskende hij mensen die over hun geloofszekerheid spraken. Nu was hij totaal veranderd en lag hij te zingen op zijn ziekbed. Zijn wens was dat er bij het graf werd gezongen: 'Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen'. Toen hij afscheid nam van zijn kinderen, kreeg elk kind een waarschuwend woord mee. Tegen mij zei hij: 'Geen woorden meer, we hebben genoeg gezegd. Tot weerziens!' Op het graf mocht ik getuigen van de zekerheid van het geloof waarin mijn vader was ontslapen.

Enkele jaren later ging het geheugen van mijn schoonvader erg achteruit. Jarenlang was hij iemand geweest, die vastgelopen was in de uitverkiezingleer en het daardoor heel moeilijk had gehad. Hij kon zijn gefrustreerde gevoelens niet tactisch overbrengen. Door zijn ziekte veranderde zijn karakter heel sterk. Jarenlang hadden we dagelijks voor hem gebeden. Vele nachten heb ik aan zijn ziekbed doorgebracht en kreeg ik het bijzondere voorrecht om *met* hem te bidden. Toen hij werd als een kind, en nam hij Christus aan als een kind.

Ongeveer twintig jaar nadat wij Christus als onze Heiland en Heere leerden kennen, werden we gebeld door familieleden dat mijn moeder ernstig ziek was. Ze was al enkele jaren aan het dementeren. Onderweg naar het verpleegtehuis heb ik ernstig gebeden of de Heere mij genade wilde geven om haar hart nog een keer te bereiken. Na het overlijden van vader had ik regelmatig gesprekken met haar over bekering en geloof. Zij had echter nooit uitgesproken dat ze wist behouden te zijn. Toen ik bij haar kwam, herkende zij mij als een van haar kinderen. Ze begreep dat ze ernstig ziek was, maar wist niet waar ze de eeuwigheid zou doorbrengen. Op mijn vraag: 'Verlangt u ernaar bij de Heere te zijn', antwoordde ze dat ze het niet wist. Ze kon geen zinnen meer formuleren om te bidden. Zij pakte mijn beide handen vast, en ik heb met haar gebeden. In mijn grote nood en diepe bewogenheid heb ik in korte zinnen gebeden om genade en ontferming. Als een kind van vier jaar oud zei ze mij elke zin na.

Na het 'amen' vroeg ze als een kind: Zou Hij het gehoord hebben? Met grote dankbaarheid zei ik: Moeder, nu is er blijdschap in de hemel. Zullen wij nu ook samen danken. Op dezelfde manier als we eerst gebeden hadden, heb ik het haar voorgezegd. Het was de eerste en de laatste keer dat ik mijn moeder hoorde bidden en danken. Met intense blijdschap in mijn hart verliet ik het verpleeghuis. Na enkele weken naderde haar levenseinde. Nadat ze al twee dagen in coma lag, kwam ze plotseling

overeind en keek mij met gebroken ogen aan. Ik pakte haar in mijn armen en zei: 'Moeder, nu gaat u naar de Heere Jezus, over enkele momenten komen de engelen en dragen uw ziel naar het Paradijs'. Ik vroeg haar: Als u mij hoort, knijp dan mijn hand. Toen zij kneep, bad ik: 'Vader, ontvang haar geest'; en met een zucht gaf ze de geest. En ik gaf haar als het ware vanuit mijn armen over aan de engelen. Het was een van de mooiste momenten in mijn leven.

Enkele jaren daarna kregen we bericht dat mijn schoonmoeder plotseling aan een hartstilstand was overleden. Ze was onwel geworden. Gelukkig kon ze nog enkele kinderen die dicht bij haar woonden, alarmeren. Toen die bij haar kwamen, zei ze: Ik ga sterven! Daarna bad ze: *'O, God, wees mij zondaar genadig'*. Zij voegde eraan toe: *'Ik heb het niet verdiend'*. Toen ontsliep ze. Met haar had ik veel over de Heere Jezus kunnen spreken. Hoewel ze nooit hardop had uitgesproken dat ze geloofszekerheid bezat, liet ze wel door haar daden en woorden zien dat ze de Heere liefhad. Zo heeft God aan ons op vele manieren getoond dat Hij een hoorder en verhoorder van gebeden is.

Ten slotte nog deze aansporingen:

- Geef Hem de eerste plaats in je leven, want wie vader of moeder liefheeft boven Mij is Mij niet waardig;
- Bedenk dat jij je ouders niet kunt veranderen;
- Maak in biddend opzicht keuzes voor de Heere om Zijn wil te doen. Door dit te doen, hebben wij veel gebedsverhoringen ontvangen, en veel meer gekregen dan wij opgaven;
- Bid in geloof dat God dingen doet, die jij niet kunt;
- Wees standvastig in het geloof en een goed voorbeeld in eerbetoon aan God en aan je ouders;
- Een van de grootste vijanden van het volk Israël waren vroeger de Filistijnen, een volk dat leefde in het grensgebied van Kanaän. Je kunt het vergelijken met naamchristenen, het zijn belijders die niet hebben geschuild achter het bloed van het Lam. Ze rekenen zich niet bij de wereld, maar ook niet bij Gods volk. Juist zij vallen de gelovigen het meest aan. 'Zij zullen wel tegen u strijden, maar u niet overwinnen'. Bedenk, we hebben een machtige Helper (lees nog een keer Jer. 15:19-21).
- Zonder vijand geen strijd, zonder strijd geen overwinning, zonder overwinning geen loon of kroon. Wat is onze blijdschap of erekroon? *'Bent u dit niet* (je ouders, je gezin, je familie of collega's) *voor het aangezicht van onze Heere Jezus Christus bij Zijn komst'* (1 Thess. 2:19-20);
- Wanneer je evenals Paulus met tranen zaait, zul je met gejuich maaien. Breng het evangelie als een EHBO-er. Met eenvoud, met helderheid, met bewogenheid en met ootmoed (Ps. 126:6; Hand. 20:19);
- Houd sterk aan in het gebed. Blijf bidden dat God de deur van het Woord opent (Kol. 4:2-3). Bid voor het openen van je mond om met vrijmoedigheid het Evangelie bekend te maken (Ef. 6:18-20). Gedraag je niet als een geheim agent, stel je op als een gezant van Christus.

Met hartelijke groeten van een oudere bidder,

Jan van Buren